

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci **žalobkyně: M. J.**, nar. bytem , zastoupené JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 15, 150 00 Praha 5, proti **žalovanému: Městský úřad Český Brod**, stavební odbor, se sídlem Náměstí Husovo 70, 282 24 Český Brod, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2014, čj. MUCB 4509/2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e o d m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 2. 4. 2014 domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zrušil své předchozí sdělení o tom, že pro žalobkyní navrhované dělení pozemku parc. č. 181/126 v k. ú. L. není třeba stanovit podmínky, a že žalovaný coby stavební úřad navrhovaný záměr schvaluje. Pokud by soud napadené rozhodnutí nepovažoval za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žádá žalobkyně, aby soud žalobu posoudil jako žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 téhož zákona.

Žalobkyně v rámci žaloby především připomněla, že dne 26. 9. 2013 podala u stavebního úřadu Říčany oznámení o záměru dělení pozemku parc. č. 181/126 v k. ú. L., přičemž po úspěšném uplatnění námítky podjatosti Krajský úřad Středočeského kraje pověřil k projednání žádosti žalovaného. Žalovaný dne 6. 2. 2014 vypravil k rukám žalobkyně své sdělení o schválení záměru (čj. MUCB 3539/2014). Následně ovšem vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž z moci úřední sdělení o schválení záměru zrušil. Zároveň bylo téhož dne vypraveno usnesení čj. MUCB 4588/2014, kterým žalovaný řízení o dělení pozemku parc. č. 181/126 přerušil. Žalobkyně proti oběma uvedeným aktům žalovaného podala v řádném termínu odvolání, přičemž v případě usnesení o přerušení řízení tak učinila v souladu s poučením, zatímco v případě žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný v poučení uvedl, že se jedná o usnesení, proti němuž se dle § 95 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, nelze odvolat. Protože žalobkyně s uvedeným poučením nesouhlasila, podala proti žalobou napadenému rozhodnutí odvolání, ale k upevnění právní jistoty využívá rovněž svého práva na soudní ochranu před nezákonným zásahem jakožto relevantního obranného prostředku před nezákonným zásahem veřejné moci v případě, že by bylo dané poučení správné a žalobkyně skutečně neměla administrativní opravný prostředek k dispozici. S ohledem na prekluzivní

charakter lhůty pro uplatnění práva na soudní ochranu se proto obrací na soud ještě předtím, než je o jejím odvolání rozhodnuto. V souvislosti s tím dává soudu k úvaze, zda není namístě vydat usnesení o přerušení řízení dle § 48 odst. 2 písm. c), popř. odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Soud v projednávané věci učinil dotaz na Krajský úřad Středočeského kraje (odvolací správní orgán), zda již bylo rozhodnuto o odvolání podaném žalobkyní proti žalobou napadenému rozhodnutí, případně zda se již odvolací správní orgán zabýval postupem podle § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, přípustností podaného odvolání. K tomu Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje, soudu přípisem dne 25. 4. 2014, čj. 068502/2014/KUSK, sdělil, že odvolání žalobkyně posoudil jako přípustné a bude se jím zabývat podle § 90 správního řádu.

Podle § 5 s. ř. s. se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soudní řád správní tak důsledně zavádí žalobní řízení, kdy soudní ochrana nastupuje teprve poté, co jsou vyčerpány možnosti nápravy nezákonného nebo vadného rozhodnutí prostředky správního řízení. Nevyčerpá-li přitom žalobce řádné opravné prostředky, je to za podmínek stanovených v § 68 písm. a) s. ř. s. důvodem nepřípustnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Obdobně je zákon koncipován i v případě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, která je nepřípustná, lze-li se ochrany domáhat jinými právními prostředky (§ 85 s. ř. s.).

Podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, čj. 2 Afs 98/2004-65, č. 672/2005 Sb. NSS). Taková úprava není samoúčelná a má zásadní důvody. Jak v tomto ohledu mimo jiné konstatoval Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 16. 11. 2004, čj. 1 As 28/2004-160, č. 454/2005 Sb. NSS „*poskytnutí ochrany právům před správním soudem je původní ochranou ve věcech porušených nebo ohrožených subjektivních oprávnění a povinností veřejnoprávního charakteru; jejím cílem je zjištění, zda činností veřejné správy bylo či nebylo porušeno právo. Tento přístup se logicky odráží i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (...). Tvzení o tom, že správní rozhodnutí nesprávně zasáhlo do právní sféry žalobce, v sobě zahrnuje předpoklad, že takové rozhodnutí je v právní moci, ať již po vyčerpání všech řádných opravných prostředků či bez jejich využití, jestliže je právní řád nepřipouští. Vedle toho v souladu se zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ by každý měl aktivně a důsledně dbát svých práv již v řízení před správním orgánem a teprve poté, kdy je jeho snaha bezvýsledná, obracet se na soud. Klade se tak důraz jednak na respektování požadavku procesní ekonomie, neboť je-li tu otevřena právní možnost nápravy nezákonnosti vyšší správní instancí, není věcný ani právní důvod předkládat věc in foro, jednak je zdůrazněna nutnost aktivity subjektů veřejnoprávních vztahů při ochraně jejich subjektivních oprávnění.*“

Jak v projednávané věci plyne ze samotných žalobních tvrzení, žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila odvoláním a k souběžnému podání žaloby přistoupila toliko z důvodu „upevnění své právní jistoty“ a s ohledem na „zákonné prekluzivní lhůty pro uplatnění práva na soudní ochranu“. Jak nicméně plyne z vyjádření Krajského úřadu Středočeského kraje, tento krajský úřad jakožto odvolací správní orgán poučení žalovaného o nepřípustnosti odvolání shledal nesprávným, podané odvolání vyhodnotil jako přípustné

a bude se jím věcně zabývat. Za těchto okolností tedy nelze podle Krajského soudu v Praze považovat podmínku vyčerpání opravných prostředků ze strany žalobkyně za splněnou, neboť o jejím opravném prostředku bude teprve odvolací správní orgán rozhodovat. Soud tedy v projednávané věci dospěl k závěru, že podaná žaloba je podle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřipustná, a takovou žalobu je tedy třeba odmítnout za užití § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nebylo přitom na místě postupovat podle § 46 odst. 5 s. ř. s., neboť přes nesprávné poučení žalovaného žalobkyně odvolání podala. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že tímto rozhodnutím nikterak žalobkyni neodepírá soudní ochranu, ta však přichází do úvahy až ve vztahu k rozhodnutí odvolacího orgánu (krajského úřadu) o odvolání žalobkyně.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. dubna 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová